

Menekülni vágyó verse

[Látó, 2012. október]

Hogyha észnél lennék Akkor most az egyszer
Utat választanék Indulnék ezerrel
Laknék ahol lehet Nézném amit látok
Gyalogolnék amíg Érzem a világot

Mi lenne amikor Hiányomat látnád
Rettegnél éjszaka Csak a hajnalt várnád
Rettegnél és sírnál Boldogtalan lennél
Nem ennél nem innál Hívnál és keresnél

Én pedig csak mennék Felednék végre
Vágyaimat rólad Szétszórnam a légbe
Amit nem akartál Ne kívánjam soha
Ne tudjalak többé Ostoba mostoha

Mint akit nem hívnak Mint akit nem várnak
Úgy nekiindulnék A messzi világnak
Hogy lássak már újat Keresnék több arcot
És beszélnek velük Feledve a harcot

Feledve a sírást Magányt és a kételyt
Hogy nélküled élek Álmokat és ételt
Nem fogyasztunk együtt Ha meg odanézőnk
Nem ugyanazt látjuk Nem ugyanazt véljük

És mennék csak mennék Ha bírna a lábam
Új tájat keresni Tágasabb világban
Új tájat új házat Új társat a létben
Elhihessem végre Nem hiába éltem.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Kinde Annamária

Látó Szépirodalmi Folyóirat